

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Fasciculus XX. Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

det, sensus passionesque suas, ne limites exeat, continuo refrenat, peccandi occasiones etiam remotas fugit, contra hostiles insultus quaquaversum se armat, pro divina ope nunquam non supplicat. Verbò, dicam cum aureo Oratore Homil. 15. ad pop. dicente: *Viventem cum timore impossibile est peccare.* His duobus utere remediis, & perseverans usque in finem salvus eris.

FASCICULUS XX.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 1. & 2. lib. Levitici, in quibus describitur Ritus & qualitas Holocausti de armentis, pecoribus & avibus. Lex de oblatione similium, salis & mellis.

N. 122. Considera I.

DEum non absque speciali Notamine imperasse: ante omnia membra sibi offerri caput in sacrificandis viventibus v. 8. cit. cap. quid autem moraliter loquendò in viventibus caput, nisi bona intentio? enim verò sicut caput cæteris præsidet membris, ita intentio cuilibet præsidet operi. Quod est corpus sine vita, asserit Richardus à S. Viçt. agens de intern. hom. Hoc est opus sine bona intentione, & Malachias Propheta cap. 1. ait: *Si offeratis cæcum ad immolandum, nonne malum est?* quæ verba expendens S. Hieronym. ea sic explicat: *Victima Dei est bonum aliquod opus, uti oratio, Eleemosina &c. Verum cæca victima est, si ejus intentio non est simplex, qui offert. Ut nemo, etsi paratos habeat colores, similitudinem reddet, nisi ipsi constet, quid pingere intendat; ita nemo opere suo se gratum reddet Deo, nisi prius disposuerit sacram Idæam, cui se conformare voluerit. Divinus ille sponsus sponsæ suæ venustatem genis adscribit, dicens: Cant. 1. Pulchra sunt gena tue.* Per has autem mellifluus Doctor significari æstimat, puritatem & rectitudinem intentionis bonæ: ut enim ex eleganti genarum forma decor omnis ac venustas derivatur in faciem, & hinc illæ summò studiò ac summâ industriâ adornantur, ita
omnis

omnis valor operis bonæ intentioni adscribitur; adeoque eidem formandæ totis allaborandum est viribûs. Audiatur citatus Doctor Serm. 40. scribens: *Ex hac enim rectitudo operis sicut ex facie pulchritudo aestimatur. Duo autem in intentione (quam faciem animæ esse diximus) necessaria requiruntur (tanquam duæ genæ) res & causa, id est quid intendas, & propter quid? ex his sanè duobus animæ decor, vel deformitas judicatur.* Neque reperire est opus ullum tam vile, cui pretium intentio non addat, & ad merendum quidvis valorem non conferat; quare etiam virgulæ aureæ aut lapidi philosophico comparari meretur, quæ in aurum transmutant res, nihil aureum in se reconditum habentes, uti sunt actus ex objecto indifferentes. Docuerat hoc Christus charissimam suam sponsam S. Brigittam, quando ei de impendenda corporis cura anxia, hæc verba locutus est lib. 2. Revelat. c. 24. *Illud tempus, quod impenditur subveniendæ corporis necessitati, si id rationabiliter fiat, inter spiritualia reputatur.* Hoc ipsum S. Gertrudis audiit cum ineffabili quadam suavitate. Cum enim illa labore nimis gravatum caput cuperet refocillare; & hinc species, quas vocant aromaticas, in ore teneret, intentione honorandi Deum, hunc actum concomitante, Dominus se ei inclinavit, quasi haustus odoris fragrantiam, dein se erigens, suavissimum emittebat halitu suo odorem, ac lætabundò vultu suos alloquens sanctos, inquebat: ecce nunc! quid novi à sponsa mea receperim? sibi enim ipsi impensum fuisse reputaverat, quod purâ sincerâque intentione proprio corpori indulerat Gertrudis. *Ita referunt insinuat. div. Piet.* ô quantum igitur stultescis Christiane! si tot merendi, & Deo placendi occasiones abripi tibi finis per socordiam? instar equi cæci in fullonio te gerens, qui etsi totâ currat die, vesperî tamen eodem reperitur in loco, quò inceperat cursum. Ita tu per diem integrum studendò, laborandò plurimùm operatus; cum his actibus bonam intentionem præfigere neglexeris, in via meritorum nec unicum progressus es passum. Sed fortè utcunque tolerabilis adhuc foret isthæc negligentia, si faceret opera tua meritò carere. Timendum hêrcle, ne etiam faciat, peccatò esse infecta, prout probabilissima illud docet Theologorum quorundam sententia, quæ nullam actionem humanam in individuo indifferentem admittit, & omnes actiones ut peccaminosas damnat, quæ finem honestum & debitum non respiciunt saltem virtualiter. Sed transmissâ hâc sententiâ, illud remanet verissimum: quod nisi intentio bona præveniens opera, perversos fines excluserit, adsit præ-

sentissimum periculum, per accessum intentionis pravæ ea depravanda esse. Cumque actus nostri, præsertim quos publica lux aspicit, majorem meriti furem non habeant, quam vanam gloriam laudisque humanæ appetitum; hinc vel maximè laborandum, ut sicut imperat Deus v. 16. cit. cap. in Sacrificandis avibus deponere *plumas & visculam*, ita Christianus per suos actus quasi gratum Deo sacrificium exhibiturus, debet *plumas & visculam* vanæ gloriæ per illud Apostoli 1. Thimoth. 1. effatum: *Regi Saculorum immortalis & invisibili Soli Deo honor & gloria*, deponere.

N. 123.

Considera 2. Quàm frequentur contingat: homines fervore spiritûs durante, se totos DEO consecrare, & in sacrificium offerre, dicentes cum Petro: *Domine paratus sum tecum, & in carrerem, & in mortem ire*, Lucæ 22. Verùm cum talia sacrificia sæpius *Sale* careant (quod tamen Deus cit. capit. v. 13. in omnibus requirit sacrificiis) hinc illa parum redduntur grata Deo. Sal enim cum præstet incorruptibilitatem, Symbolum est Durabilitatis, quæ proh dolor! plerumque abest à talibus Sacrificiis. Flet namque quidem austerior tentationum Boreas, auferatur animæ in sacris exercitiis sapor, defint supernæ consolationes, ò quàm citò dabitur sentire, sacrificia illa caruisse sale, docuit id suò lapsu ipse Petrus, qui vix durioribus verbis invasus, ocius reposuit: *Non novi hominem*, cujus tamen obsequiis paulò ante etiam cum vitæ dispendio se totum consecraverat. Laudatur 2. Reg. 23. Bananias non tantùm ea de causa, quòd Leonem percusserit, sed vel maximè laudatur exin, quòd id heroici facinoris perpetraverit in *diebus nivis*, tempore videlicet, quò omne corpus riget, & manus reperiri solent ad exercenda officia inhabiles. Quod autem corpori est tempus nivis, hoc est animæ tempus tentationis, ariditatis & absentia spiritualium consolationum, quò datò fortiter pro Gloria Dei pugnare, & in benè ceptis persistere, summam meretur Laudem; eò quòd sit indicium Sacrificii *Sale* conditi. Apostolos suos, quinimò quemlibet Sanctioris vitæ Christianum alloquitur Christus: *Vos estis Lux Mundi*: At quid solem magis condecet, quam stabilem in virtute sua esse Planetam: seu tonet, seu fulminet, seu ninget, seu grandinet, hiems vel æstas sit, sol eundem semper retinet vultum: *Solis vis*, ait Seneca Epist. 92. *& Lux integra est etiam inter opposita, quoties inter nubila luxit, non est serenò minor nec tardior quidem. Sic virtus sibi eadem est, & more solis obscuri in occulto vim suam exercet.* Nierenbergicus

ex

ex Taulero refert. vit. div. c. 20. existisse quendam insignem Dei famulum, revelationibus & visionibus cœlestibus admirandum, ad quinquennium tamen tantâ ariditate vexatum, ut vix respiraret, & non nisi ægerrimè quietem animi teneret. Exactò hoc divinæ probationis Tyrocinò acceperat duos Angelos, de cœlo missos, qui tamdiu luctanti aderant, aliquo eum refecturi solatiò: sed ut invictus iste Adletha demonstraret: sacrificia sua sale condita esse, seque solem æmulari, ad Deum conversus inquebat: Domine Deus nullum ego solatium expeto! satis mihi est, custodire locum, ubi habitas in anima mea, ita: ut in eam præter te introcat, aut appareat nihil. Quæ animi fortitudo & Constantia adeò placuit divinæ Bonitati, ut ex Patris æterni ore audierit: *Tu es Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacuis.* Prout autem Deus voluit omne sacrificium sale condiri, ita ac omni abesse voluit *Mel*, quod est symbolum dulcedinis & voluptatis; hanc ergo quisquis studiosè quæserit in suis exercitiis spiritualibus, nunquam gratum Deo sacrificium peraget. Noverat hoc B. Catharina Genuens. teste Lanc. de arid. cap. 6. & hinc asserere non dubitaverat: *Sanè gustus ille spiritualis magis quam Diabolus cavendus est, quandoquidem ubi adheret, morbum generat incurabilem homine ignorante.* Mox citatus Lanc. refert: Antoniam Romanam, notissimæ sanctitatis viduam, solitam esse, animas deliciis supernis & consolationibus assuetas, catulis Melitenisibus comparare, quæ domicellis inservirent, quos constat: nisi continuò sentiant blandientem manum, illicò latrare. Esto & tu Christiane Lector canis, sed venaticus non melitenis. Venaticus inquam, qui in servitiis Domini licet assiduus, famem perpeti cogitur, ut avidius venationi indulgeat. Hoc unicum dulcedinis à Deo quære in tuis exercitiis, quod quæri vult mellisius Doctor, asserens: *Illud verum est ac solidum gaudium, quod non à creaturis, sed à creatore percipitur.* Si tamen Deus quandoque ultranè te aliquò recreet solatiò, accipe illud ut gratiosum illius Donum; nam & Marci 1. de Joan. Baptista legitur: *Quòd commederit mel.* At sicut illud mel non aliud existit, nisi silvestre, per hoc à domestico diversum, quod solò apium labore inter arborum & rupium concava conficiatur, nullâ hominis industriâ aut labore concurrente: ita nihil ex parte tua concurrat, quò videaris, hanc dulcedinem affectâsse, aut vel à longè illius causâ Deo servivisse.

Doctri-

Doctrina 2.

Desumpta ex cap. 3. & 4. lib. Levit. in quibus describitur Ritus Hostia Pacificorum & oblationis Agni. Hostia pro peccato Sacerdotis.

N. 124. Considera I. **H**ostiam pacificam jussu Dei in plures partes fuisse distributam, quarum una dabatur Deo, constans ex Renibus, Sanguine & Adipe. Altera Sacerdoti, sita in Armo & pectusculo. Tertia offerenti: in residuis oblatis animalis partibus consistens, Christianus acceptum Deo oblaturus sacrificium, non disparem Ritus observet, in sensu morali spectatum. Det ergo Renes Deo, congruam suo statui servandò castitatem. Det Sanguinem pariter Deo, cohibendò appetitum vindictæ per mansuetudinem. Det Adipem, sensuales voluptates mortificatione refræmandò. Offerat Ministris Ecclesiæ dextrum armum, subsidium videlicet & debitam sustentationem cum pectusculo amoris &c. Dum verò hîc mentionem facio, subsidii & sustentationis sacerdotibus præstandæ, ansam arripio, contra eos intonandi, qui divinis & humanis repugnantes Præceptis, Decimas denegare, aut defraudare præsumunt. Audiant illi tonitru divinæ comminationis Malach. 3. ubi legitur: *Quia vos me configitis in decimis & primitiis (subtrahendò illas Ministris Ecclesiæ) in penuria vestra maledicti eritis.* Septem macilentæ vaccæ, quas somniabat Pharaon Genes. 41. quòd septem alias vaccas pingues devorarent, nullum saturitatis dedere vestigium, sed simili macie & squalore torpebant: haud secus ejusmodi decimarum heluones non tantum non ditantur ex illis, fraude aut vî subtractis, sed etiam rerum indigentiam sentient, hanc pœnam ipsis prædicente S. Augustinò Serm. 219. de Temp. qui sic scribit: *Elige tibi unum ex duobus, aut da Deo decimam partem bonorum tuorum, & relinquet tibi novem partes; aut si retinueris decimam partem, & nihil dederis de substantia tua in sustentationem, tunc Deus auferet novem partes, & vix decimam concedet.* Vivebat sub ecclesiastico regimine S. Anselmi Cantuar. Episcopi vir quidam decimarum defraudator, cujus horreum cum vidisset sanctus, vidit eidem insidentem Dæmonem, & querens ex viro: cur horrea sua illò non explevisset annò, reliquens ea penè vacua, & frugibus destituta? responso tulit: mirari se vel maximè frugum paucitatem, licet illuc congererentur omnes, etiam non solutis Decimis. Hæc ut sanctus intellexit, jussit ocius extrahi Deci-

Decimas. Et ecce! decimis vix extractis ita capere multiplicari fruges, ut capiendis illis impar redderetur horreum. *Specul. exempl. tit. de decim.* Nec hanc solummodo pœnam sentient Decimarum defraudatores, ut de temporalibus loquar: nam (quod æternas concernit) certius nihil erit, quàm ignis tartarei tormentum. S. August. alteram dicit, inquit lib. de doct. Christi *si non decimaveris, decimaberis, & dabis impio militi, quod noluisti dare Christo.* Imitantur enim Decimæ, aliis bonis per nefas conjunctæ, pennas aquilarum, quæ Pliniò teste l. 10. commixtæ aliis pennis, eas devorant, & faciunt putrescere. His pœnis deterritus ò Christiane Lector! si eo vivas in statu, quò tibi de fructibus terræ solvendæ sunt decimæ, eas non tam fideliter, quàm & libenter salvas, largâ benedictione à Deo remunerandus: nam Augustini, antea pœnas, nunc præmia promittentis effatum est in c. decimæ 16. q. 1. *Si decimam dederis, non tantum abundantiam fructuum, sed etiam sanitatem corporis consequeris.*

Considera 2. Non tantum Decimas, libenter sacerdotibus esse præstandas, tanquam res, eorundem sustentationi necessarias: sed etiam pectusculum amoris & Reverentiæ esse exhibendum illis; sunt enim tantæ dignitatis, ut Deus eos æstimet toti populo pares, prout colligere est ex v. 3. capite 4. ubi jubet offerri pro delicto sacerdotis agnum immaculatum, non majorem videlicet exigendò Hostiam pro peccato totius Populi, quàm peccato unius tantummodò sacerdotis. S. Ephrem de sacerdotii dignitate disserens ait: *Per hanc Dignitatem humana natura licet humilis sit atque abjecta, cum virtutibus incorporeis adæquata, excedit intellectum & rationem, omnemque cogitationem Donum altitudinis Dignitatis sacerdotalis.* Verba Levitici 16. brevi secutura dabunt; præcepisse Deum, nullus hominum versetur in Tabernaculo, quando Pontifex sanctuarium ingrediatur. Sed nunquid ipse sacerdos vel Pontifex sanctuarium ingressus desinet esse homo? respondet dubiæ quæstioni Cyrill. Alexand. in c. 16. Lev. asserens: *Et non erit homo, sed tanquam Angelus Dei, cum ingrediatur Pontifex intra velamen; sive unus cum Domino Spiritus fiat, sive per resurrectionis gloriam in Angelorum transeat ordinem, non erit homo.* Non erit inquam homo sacerdos, quia Deo adhærens cum ipsomet Deo efficitur unus spiritus. Non erit homo: quia nil nisi divina tractans, tractandus pariter erit ut Deus. Non erit homo: quia ut dixit Atalricus Rex apud Cassiodorum: Sacerdotum Professio cœlestis est vita, Non erit homo; quia pau-

Y

cis

cis Deum è Cælo trahens verbis, divinam omnipotentiam æmuletur. Non erit homo, quia per sacramentalem absolutionem peccata remittens, Deus vocabitur. Quantam ergo exigit à te Christiane hæc Dignitas Reverentiam & amorem? Ferdinandus II. Rex teste Lomarico vitæ ejus c. 9. auditus est dicere; occurrentibus sibi eodem in loco Angelò & sacerdote, se primum locum sacerdoti, secundum Angelo honoris officium persolaturum. Si Ægyptus olim Josepho tantum detulit honorem, ut eum terræ Salvatorem proclamaret: cum tamen ei de panibus tantum prospexerit; quid honoris impendendum illis, qui Deum ipsum tibi offerunt instar panis, æternam tibi vitam largientis, sumendum? si locos aut Reliquias ab incarnati verbi contactu olim consecratos summâ colimus reverentiâ: quanta debebitur reverentia manibus illis, in quibus velut in triumphali curru quotidie cernitur residere Christus? cur ergo audes Christiane sacerdotes frequenter præire, eos ridere, eorum mores discutere, famam attrectare: cum tamen ipse Deus, ut sacerdotum etiam veteris Testamenti famæ honorique consuleret versu 11. cit. cap. præceperit: pelles victimæ oblatæ pro peccato sacerdotis & omnem carmen cum pedibus & capite &c. extra castra deferri, & comburi: ne vestigium remaneat ullum ex peccato Sacerdotis, quod ejus famæ & honori officere possit. Quare etiam Christus, quoties arguit Synagogam, nunquam auditus est nominare sacerdotes, Matthæi 23. dicens; *Super cathedrum Moysis sederunt scribæ.* Angelos non minùs summam reverentiam sacerdotibus detulisse incomperito est: nam Lucæ 1. legitur: Angelum stetit à dextris Altaris Incensi; cum tamen in ipso Christo Monumento dicatur sedisse. Nec mirum: ibi enim habuit socium sacerdotem, hic verò mulieres, etsi sanctissimas & omni veneratione dignas.

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 5. & 6. lib. Levit. in quibus describitur Lex de immundo ex contactu. Lex de prævaricante, & sacra non debite tractante. Lex de igne perpetuo & variis oblationibus &c.

N. 126. Considera 1. **H**ominem, qui etsi non peccasset per malitiam tangendū aliquid immundum, sive quod occisum à bestia, aut per se mortuum &c. nihilominus reum delicti factum; & hinc mundandum sacri-

sacrificiò, figuram esse illorum, qui perversis se Sociis jungunt. Et si enim id non malâ intentione contingat; attamen malus plerumque effectus consortium hoc consequi solet, dum sensim inficiuntur paribus peccatorum maculis; nam & hi, qui pestem contrahunt, non eâ inquinantur voluntariè, sed ex commercio & praxi cum infectis. Optimè ad propositum nostrum ait S. Chrysostr. in Psal. 4. scribens: *Quemadmodum corpora à corrupti aëris lue infecta pereunt, & quemadmodum sanus oculus, quando laborantem aspexerit, afficitur, & qui est scabie refertus, iis etiam, qui sani sunt, eam impertit: ita sapè etiam contingit in consuetudine improborum hominum. Et ideo suâsit Christus non solum eos, qui sunt tales, fugere, sed etiam excindere, sic dicens: si oculus tuus dexter scandalizaverit te, erue eum.* Attende ergo Christiane Lector, quibus te sociis credas? oportet utique cautissimum te esse illis in rebus, quæ etiam invitum quandoque in culpam & pœnam trahere solent: sic Alipius Romæ ab amicis ad Amphitheatrum renitente animò perductus, repente insanò ludorum gladiatorumque amore correptus, spectavit, clamavit, exarsit. S. August. lib. 6. Confess. erat Josaphat Rex Judæ vir laudatæ pietatis; & hinc à Deo protectus non habebat, quod timeret à Syris: Verum ut persuasus ab impio Achab, cum illo ad bellum processit, illico ab hostilibus turmis cinctus, in summam vitæ discrimen pervenit 3. Reg. ult. ô quot reperire est adolescentes innocentis vitæ, qui quidem frequentî Angeli custodis monitu audiunt illa Christi verba: *Attendite à falsis Prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces.* Matth. 7. Verum dum satis cavere negligunt, in extremum animæ perdendæ periculum incidunt. Memorat Neander: sturnum cicurem hæc verba ab Hero suo edoctum esse: *Cave à malo consortio, quæ identidem repetierat.* Accidit autem, apertâ fortè caveâ sturnum avolare, & sibi similibus conjunctum in substrata aucupis area capi, captumque ad necem ab aucupe, qui cætos jam necaverat, quæri. Hoc in discrimine constitutus sturnus occinit: *Cave à malo consortio.* Quæ verba audiens aucups ei vitam donavit, salutarî documentò hominibus, præsertim juvenibus relicto, summis exponi periculis illos, qui sociis quibuscunque obviis sese exponunt, non satis cognitâ eorundem probitate. Quare elephantem imiteris Christiane, qui caprò etiam à longè conspecto fugit Pieriò teste, quia ejus foetorem nuspiam pati potest.

N.127. *Confidera* 2. Per ignem, quem Deus voluit semper ardere in Altari v. 12. cap. 6. nutriendum à sacerdote, subiciente ligna per singulos dies, denotari charitatem Dei: hæc ut nunquam in Altari peccatoris Christiani extinguatut, lignò Crucis & passionis Dominicæ per fervidas Meditationes nutrienda est. *Tanta vis est Crucis Christi, asserit Orig. l. 6. in Epist. ad Rom. ut si ante oculos ponatur, & in mente fideliter retineatur, --- nulla concupiscentia, nulla libido, nulla possit superare invidia: sed continuo ad ejus presentiam totius ille peccati & carnis fugatur exercitus; per consequens amor divinus in cordis Ara conservetur illæsus.* Deipara Virgo hunc ignem, ut continuo foveret, testatur apud S. Brigittam lib. 2. c. 12. se cogitationibus semper versatam esse in sepulchro Filii sui. Sanctus Paulus pari ex causa adeò in meditando passione Dominica erat assiduus, ut nil aliud, quàm hanc ipsam se scire jactitaret 1. Corinth. 2. Postquam pœnitens, & Christi amore flagrans Magdalena in eremum se contulit, & supplex à Deo petit: quò negotiò se imposterum occuparet? ab Archangelo Michaële Crucem accepit, in aditu speluncæ positam, cujus aspectu & meditatione conceptos divini amoris ignes semper nutriret. Piissima mater nostra Sancta Ecclesia, ut filios ad divinum accendat amorem, quid aliud facit sacro Passionis tempore, quam quod gloriosissimæ Crucis Trophæum in sublime attollat, & miris deprædicet laudibus, totò illò quatuordecim dierum tempore imperans decantari Hymnum? *Vexilla Regis prodeunt, fulget Crucis Mysterium, quo carne carnis Conditor suspensus est Patibulo &c.* Simul verò (quod planè videtur admiratione dignum) crucifixum ipsum nostris abripit oculis, dum violaceis illum velis obducit, prætensisque velut sipariis occultat. Sunt variæ variorum Interpretum opiniones: quid isthæc portentet occultatio? Seligam ego ex omnibus illam, quæ asserit: Ideò Crucifixi effigiem Passionis dominicæ tempore oculis corporeis quodammodò subduci, ut ipsa oculis mentis nostræ magis per fervidas meditationes illucescat: hunc enim fermè esse hominum genium, ut quod patulum sit, & in apertum prorumpat, veluti neglectum habeatur: id verò quod abditum lateat, magna quærat aviditate. Non tantò studiò quærentur metalla, nisi terra suis ea visceribus abscondisset, densisque latebris humanam irritasset cupiditatem. Non aliâ arte Apelles inspiciendæ suæ picturæ hominum orexim magis excitavit, quàm cum depictò illam velò fingeret occultari. Non dispari igitur modo

dò se gerit Mater Ecclesia : ut per frequentes Dominicæ Passionis Meditationes ignis amoris divini accenderetur vehementius, accensusque duraret diutius : hinc ipsam patientis imaginem corporeis subducit oculis. S. Petrus Dam. lib. 3. Epist. 18. refert in India reperiri admirandæ virtutis arborem, *Peridivion* illam vocant Incolæ, quæ præter fructum, quem gignit saluberrimam umbram projicit, quò noxii serpentes abiguntur. Arborem hanc quis non dixerit sanctissimam Crucem in corde Christiani hominis per frequentem meditationem passionis Dominicæ radicatam? de hac verificatur illud Cant. 2. v. 3. *Sub umbra illius, quem desideraveram sedi, & fructus ejus dulcis gutturi meo.* ô benedictum lignum, quod dum vitæ es principium, es quoque firma radix amoris divini! ô saluberrima arbor! dum à pectore fidelium abigis serpentem tartareum, exaltas in eo Christum. Paulò antequam Salvator adoriretur Passionem suam, in hæc erupit verba Matth. 20. *Ecce! ascendimus Jerosolyman, & filius hominis tradetur ad crucifigendum.* Et mox subjungitur: accessisse matrem filiorum Zebedæi, & sollicitam de illorum promotione primas petiisse sedes. Scio; non paucos SS. Patrum inveniri, qui hanc mulierem vel imprudentiæ vel impudentiæ arguant, attamen persuasus sum, illam hòc factò maximum prudentiæ suæ specimen dedisse; eò quòd gloriam illò prorsus tempore petierit, quò Christus ad summam sui confusionem & mortem ipsam properabat; videtur sententiam confirmare meam S. August. in Psal. 95. hæc scribens: *Filius Dei pro nobis mortuus est: securus esto accepturum vitam ipsius, qui pignus habes mortem ipsius.* Liceat nunc Christiane Lector ex hac doctrina Augustini sequelam, nostro proposito accommodam formare: nempe certius non dari signum amoris divini in corde Christiani latentis, quàm frequentem Dominicæ Passionis memoriam: si enim hæc Passio Augustinò teste *pignus est æterna vitæ*, olim in cœlo obtinendæ, erit hèrele etiam certissimum pignus amoris divini (qui est præ gustus vitæ æternæ) in corde Christiani latentis.

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 7. & 8. lib. Levit. in quibus describitur lex Hostie pro delicto, pœna comedentis ore pollutò de Hostiis Pacificorum, lex de Adipe & sanguine. Aaronis solemnis consecratio & filiorum ejus.

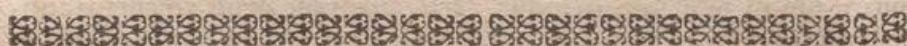
Considera 1. **S**I Deus cum tanta munditiæ Altari ministrari voluerit, N. 128.
in quo sola offerebantur animalia, farina, incensum &c.
Y 3 quan-

quantam puritatem exigat ab illis, qui assistunt Altari, aut de eo participant, in quo Deus ipse immolatur, & sumitur; & hinc quantam mereantur poenam, qui debitam carent puritate? *Heu!* exclamat mellifluus Doctor apud Broymardum Lit. E. cap. 6. *quam temerarium, quamque nefarium est, cruentis manibus tractare Virginis filium! que mens non rapetur in excessum, ubi mundi pretium mittitur in sterquilinum? non est minus detestabile in os pollutum, quam in lutum mittere Virginis Filium.* Alii peccatores transgrediendō Præcepta Dei se ipsos inquinant, sacrilegè autem tractantes corpus Domini, non solum se ipsos conspurcant, sed etiam ipsum Salvatorem maculare videntur. Quare Paulus Palad. in Matthæum scribens asserere non veretur; aptiorem Deo locum esse ipsum Infernum, si culpæ non essent, quam domum peccatoris; in Inferno enim Deum existere ut Dominum & vindicem peccatorum; in peccatoris autem pectore detineri ut malefactorem, horrendis affligendum poenis juxta illud Matthæi 29. *Filius hominis tradetur in manus peccatorum.* Quantam ergo poenam in suum provocant caput, qui adeo enormiter Christum tractant? anima polluta comedens de carnibus Hostiæ Pacificorum, quæ constabat, ut dixi ex bestiis oblati, perire debuit versu 20. cit. capitis, quale ergo supplicium debetur illis, qui corpus Agni immaculati, tollentis peccatum mundi, immundam conscientiam lumere præsumpserint? Apostolus I. Corinth. 11. Indignè communicantem ait, *judicium sibi manducare, & bibere.* In quæ verba ait Chrysostr. *judicium sibi manducat, id est: damnationem.* Sed videtur hæc ipsa sententia nonnihil obscura; quis enim unquam audivit: sceleris cujusdam reum latam contra se sententiam manducasse? aut illi à Judice, dum damnatur ad supplicium, sterni mensam? inferri dapes? parari potum? in verbis Apostoli latere magnum Mysterium observat celeberrimus ille concionator Segneri Hom. Christ. p. 3. d. 10. Velle inquit Apostolum dicere: quod homo peccatō mortali infectus, dum manducet divinas carnes, sibi ipsam manducet damnationem: quia sicut cibus in stomachum transmissus, paulatim per omnes corporis partes se distribuat, in easque qualitates suas sive bonas sive malas derivet, quæ vix ullâ ratione, aut vî ab illis separari queant, sic illam sententiam, quam per modum nutrimenti Sacrilegi isti devoratores deglutiant, per omnes sensus distribui, omnesque animæ potentias attractu suo & pestilentî contagione inficere; ita ut semper magis magisque talem per infectionem vindictæ divinæ re-
serven-

serventur. Hoc ipsum evidenti exemplò demonstravit Judas. Hic licet priusquam maledictò ore sumplisset sacratum Domini sui corpus, diabolicæ potestati suberat, utpote furem jam tunc professus; nec tamen adeò plenè ac pacificè fuit ab illo possessus, quàm cum sacrilegìs faucibus communicare ausus est. *Post buccellam introivit in eum Sathanas*, Joan. 13. Sed Judæ exemplo addamus aliud multò recentius, quod à variis authoribus fusiùs descriptum, ego sic breviter narro: vixerat Cordubæ vir familiæ illustris, capitales cum alio fovens inimicitias. Is lethali morbò affectus cum absolutionem à confessario obtinere non posset, nì coram testibus publicis cum inimico rediret in gratiam, consensit, fictòque actu rogavit veniam, & injuriam remisit vocato ad se adversario. Dein sacro refectus pabulò oculos in mortem clausit. Nocte autem, corporis sepulturam sequenti, duo Ephebi pulsant fores collegii Cordubensis, vocant ad se confessarium defuncti, face prælucente illum deducunt ad sepulturam, & per apertam Templi portam deductum, jubent ex Tabernaculo, ad quod referandum ei clavem dederant, deferre ciborium ad sepulchrum defuncti. Quò ut pervenere, narrant confessario sacrilegam communionem ea de causa factam, quòd fictè tantum in gratiam redierit cum inimico. Monstrant proin in patulo ore cadaveris Hostiam, quam sibi in judicium manducaverat, quamque ociùs acceptam confessarius in ciborio recondit. Tum pede terram pulsant Ephebi, & corpus subitò absorbetur à terra, inter stygios tumulandum rogos. His peractis confessarius reducitur ad Collegium ab Ephebis, qui deinde videri desière. P. Gabriel de Viega.

Considera 2. Deum voluisse: ut sacra confecturi aut sumpturi, **N. 129.** non tantum puritate internâ niteant, sed ut niteant etiam externâ: hinc Moyses Aaronem filiosque ejus non prius induit sacris vestibus, quàm eos ad extra lavisset. c. 8. v. 9. Duabus in partibus signum Dilectionis suæ imponi sibi petit sponsus, in corde videlicet & in brachio, asserens Cantic. 8. *Pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum.* Non videbatur ipsi sufficere affectio interna, nisi probata signis exterioribus. Laudatur Proverb. 31. *provida mater familias non inde solum, quòd confecerit linum, sed quòd etiam de conficienda lana, exteriori videlicet mundo vestita & cultu se monstravit sollicitam.* Non satis erat, Thren. 1. *gembundæ Ecclesiæ plorasse simpliciter, sed teste Prophetâ dicitur plorans plorasse, & lacrymæ*

crymæ in maxillis ejus. Ut juxta Paschasium: compunctionem perfectam interiùs, & affluentiam lacrymarum demonstraret exteriùs, quatenùs non minùs exterior quàm interior homo ad integrum reformatus abluatur. Audi hæc Christiane Lector, qui forsan blandiris tibi de interna animi puritate, per contritionem & confessionem obtenta, non sollicitus de reddendis bonis injustè partis, de malis occasionibus fugiendis, de exsequendis actu externo propositis &c. quæ videantur ad externam puritatem requiri. Ne tamen considerandò, quàm exacta requiratur mundities, tam in quàm externa, inutili diffidentia ab Altari divino removearis: hinc videtur Deus non absque speciali Mysterio in sacra victima homini *pectusculum*, confidentiæ symbolum, cedere: Sicut etiam Israëlita paschalem agnum sumpturi jubebantur baculos in manibus tenere, quibus inniterentur. Si ergo feceris, quantum in te est: interiora mundandò per veram contritionem, confessionem & efficacis propositum, extrinsecis actibus deserendò peccandi occasiones, & alia media, à confessario tibi præscripta applicandò, tunc tolle *pectusculum* confidentiæ, *elevans illud coram Domino*, v. 29, cit. capitis & audacter accede: si quid in te residuæ erit maculæ, depurgabit illud ignis gratiæ, qui *egredietur à Domino super Pectus tuum*.

FASCICULUS XXI.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 10. & 11. lib. Levitici, in quæis describitur Interitus Nadab & Abiu, lex abstinentia à vino. Lex de mundis vel immundis animalibus.

N. 130. *Considera I.*

QUòd licet quodvis peccatum grave nos reddat divinò sacrificiò & mensa indignos: omnibus tamen aliis peccatum luxuriæ hoc in passu præponderet;